

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13467

ROZSHINKES MIT MANDLEN

Jacob Kreplak

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שינקעס מיט מאנדלעך

מעשהלעך פאר אידישע קינדער

י. קרעפליאק

1. א מאמע.
2. דער פויגל כאפער.
3. א געשלעג.

אין פריינטש סלעג אהרן

מאקס נ. מיזעל

אידישער פארלאג פאר ליטעראטור און וויסענשאפט
424 גרענר סטריט, ניו יארק

1921

ראזשינקעס מיט מאנדלען

מעשה'לעך פאר אידישע קינדער

י. קרעפליאק

ג. ס. ק.

1. דער פויגעל-כאפער.
2. א מאמע.
3. א געשלעג.

באקאנטע אידישע פויגעל-כאפער
און געשלעגער

מאקס נ. מייזער

אידישער פארלאג פאר ליטעראטור און וויסענשאפט.
424 גרענד סטריט, ניו יארק

1920

Copyright by
MAX N. MAISEL
New York, 1920.

דער פויגעל-כאפער.

זומער-לעב פלעג שואל'קע א רגע אין שטוב ניט זי-
צען... האט ער נאָר געקענט, פלעג ער זיך שוין אַרויסדרע-
הען פון הייז און זיך פאַרגראַבען אין סאַד, אַז קיינער זאַל
איהם ניט געפינען.

אין שטוב איז איהם געווען אומעטיג — דער מאַמע
פאַרטאָן אין געשעפט. די מאַמע, ווען ער קומט איהר אויף
די אויגען, שטרעפט איהם שטענדיג, אַז ער איז אַ גרויסער
„ניט וועלער“. „ביי ליימען אַזעלכע אינגלאַך לערנען שוין
גמרא...“ און דער עיקר, מען קען איהם נאָך שיקען אַ גאַנג
אויך...

גענג האַט ער פיינט. ער ליידט ניט, אַז מען זאַל
זיך מיט איהם שאַפען. אין סאַד איז ער פריי, פוט וואָס
ער וויל, ליגט אַפּ שעה'ן אין קיהלען גראַז, וואָס האַט זיך
אַזוי געדיכט צעוואַקסען צווישען די בוימער, ביים הויכען
פאַרקאָן; זיך צונויפגעמישט מיט „פויגעל-קאַשע“, מיט די
בעכערלאַך „משוגענעם מאָן“ און זיך איבערגעפלאַנמערט
מיט „בערשטלאַך“ פון תשעה-באב.

איז ער אַליין, טרעפט ער ניט אַסתר'קען, דער שכנ'י-
שער מיידעלע, וועלכע שפיעלט זיך אויך שטענדיג ביי זיי
אין סאַד, פאַרבאַהאַלט ער זיך אין גאַנצען מיט גראַז און
קוקט דורך די גראַזען אויף די געפינמעלמע, קאַלירמע „פּשח
רבנו'ס קיהעלאַך“, ווי זיי קריכען איבער די שטרויעלאַך.

צרויף-צרויף, קומען צום שפיץ, בלייבען שטעהן, ווי דאס וואלט געווען דער ברעג פון דער וועלט. נעהמט ער א שטרויעלע און שטורכעט זיי אזוי לאנג, ביז זיי צועפענען די צוויי פאר פליגלען און פליהען איבער, אדער פאלען צורונטער מען כלומר'שט מוים.

דערהערט ער א גריל, גנב'עט ער זיך צו, קוקט איהם אן א ווילע אין די גרינע אוינען, און כאפט איהם פאר ביידע פיסלאך און שפיעלט זיך מיט איהם אין קאץ און מוים, האלט איהם אין מויסמעל, צועפענט די האנט ער זאל קענען א שפרונג מאן און האלט גלייך אנגעגרייט די צוויימע, ער זאל קענען א כאפ מאן.

גיס זיך איין דער גריל צו אנטלויפען, לויפט ער נאך יעדען שפרונג זיינעם, ציהט זיך אויס און הויבט זיך אויף, ווי אויף גרינע כוואליעס, און פאקט ער איהם, רייסט ער איהם אויס א פיסעל, ווי א זעגעלע: „געה, דו קאליקע, לא-סיך זעהן ווי דו וועסט איצטער קענען „זעגען.“

ווערט ער מיעד, ציהט ער זיך גאר אויס משאטעווען דעם הימעל, צי פויגלען פליהען גיט. ער וואלט אלע פויגלען געכאפט, און אפילו אין די וואלקענס זעהט ער טייכען, בערג, פויגלען, משונה'דיגע גרויסע גרילען.

פארנאכט יאנט ער זיך נאך נאך שוואלבען. שוואלבען איז א מצוה די קעפלאך אראפצודרעהען, זיי האבען דאך גערמאגען פייער פאר'ן בית המקדש. גיט אומזיסט איז נאך פארבליבען א רויטער צייכען אונטער'ן העלזעל און אין גאנצען זיינען זיי שווארץ פאר'שרפה'ט.

אז אסתר'קע איז פארען אין סאד שפיעלט ער זיך מיט איהר, באהאלט זיך אויס אין גראז און שפרינגט פלוצ-

לונג צרויס און שרעקט זי איבער. פאר די אלע באשעפע-
נישען און כרואים, וואס שואל'קע האלט אין האנט, האט
זי מורא, און קומט ער צו איהר צו מיט א גריל, אדער א
ביהן, מאכט זי גוואלדען, קוקט מיט צושראקענע אויגען און
באהאלט די הענטלאך אויף הינטען.

אבער שואל'קען געהט זי נאך ווי א קעלבעל, און
קוקט נאך אלץ וואס ער טוט.

* * *

אסתר'קע איז איצט געשטאנען און געקוקט, ווי שואל'-
קע לענט צוזאמען אין סאך פינף ציגעל און מאכט א פאסט-
קע פאר פויגלען.

— כ'וועל דיר כאפען פויגלען וויפיעל דו ווילסט נאך
אליין — האט ער זיך פאר איהר באריהמט, אויף גיך גע-
מאכט פון פיער ציגעל א קעסטעלע, דעם אויבערשטען צי-
געל אונטער-געשפארט מיט א העלצעל, אונטער'ן העלצעל א
ברעטעלע און אנגעשאמען חלה-ברעקלאך.

— איצט לאמיר זיך באהאלטען — האט ער אוועק-
געשלעפט אסתר'קען אן א זייט.

א מחנה וורובליעס האט זיך מיט א קינדערשער
פלאפלעריי ארונטערגעלאזט און זיך צושאמען ארום פאסט-
קע. א כאפטע יונגווארג האט גענומען שפרינגען אויף די
ציגעל און ארום די ציגעל.

אן עלטערער וורובעל, א מיושב'דיגער און א פעטער,
האט זיך געהאלטען פון דער ווייטען, ארום געקוקט אויף
די יונגע פארלאך און ווי געווארענט: זייט ניט אזוי פריעה-
ליך, לאזט אייך ניט פארנארען...

די פּאַרלאַך האַבען אַבער געשפּרונגען, געשפּרונגען
און געפיקט.

שואַל'קע מיט אַסתר'קען האַבען געמאַשעמעוועט :
— וויפּיעל וועסטו כאַפּען ? — האַט אַסתר'קע גע-
פּרענט.

— און „ער“ מיט אַ „זי“ — האַט שואַל'קע געענט-
פּערט.

— מיר וועסטו געבען ?

— וויפּיעל דו ווילסט אליין.

— אויך און „ער“ מיט אַ „זי“

— געוויס.

— מ'ס'ס... — האַבען זיך פּלוצלונג ביי איהם די אויג-

לאך אַנגעצונדען, — איינער געהט שוין.....

— און „ער“ צי אַ „זי“ — האַט אַסתר'קע געפּרענט.

— און „ער“.

— פון וואַנען דערקענסטו ?

— כ'דערקען. ער האַט אַ דוּשוב אויפ'ן קעפּעל —

האַט שואַל'קע געענטפּערט.

— כ'זעה גאָר ניט — האַט אַסתר'קע אַפּגעענטפּערט.

— מען זעהט איהם ניט, דעם דוּשוב... — האַט שואַל'-

קע וואַזשנע געענטפּערט.

— קוק, קוק... — האַט ער ניט דערוויזען אַרויסצו-

ריידען, ווי דער אויבערשטער ציגעל — באַץ ! איז מיט

אַ קלאַפּ צוגעפּאַלען.

אַ רחמנות'דיגער פּישטש, זיי אַ קליין קינד וואַלט פון

פּלוצלונגען וועהמאַג אַ קוויטש געמאַן, האַט אַ שניט גע-

מאַן די לופּט און פּאַרשטאַרבען.

די גאנצע מחנה וורובליעס האט מיט גערויש זיך א
הויב געטאן און צופלויגען. שואל'קע האט זיך א ווארף
געטאן פון זיין באהעלטעניש, אסתר'קע איז נאך פארבלי-
בען, א צושראקענע פון קלאפ.

— צוויי, צוויי מיט אמאל! — האט ער געשריען צו
איהר אין פריידיגער אויפרעגונג. — קום אהער, וועסטו
זעהן — אן „ער" און א „זי"!

ער האט ווי א געניטער גענומען דעם רעקעל און גע-
וואלט איבערדעקען די ציגעל, האט ער דערזעהן, ווי פון איין
זייט שטעקט ארויס א האלבער פויגעל, צוגעקלעמט פון
ציגעל. דער וורובעל ריהרט זיך אפילו ניט, נאר אן אפענער
אויגעל מיט א רויטען, רונדען פאסיקעל ארום, פינטעלט,
פינטעלט אזוי מאדנע צו איהם, ווי עס וואלט זיך געמאכטערט
וויינען....

— וואס איז מיט דער פויגעלע? — איז אסתר'קע
צוגעקומען.

— זיך דער'הרג'עט — האט שואל'קע גלייכגילטיג
געענטפערט.

— געה, קענסט ניט כאפען — האט אסתר'קע אן-
געשטעלט די ליפלעך. — א רחסנות די פויגעלע....

— א גרויסע ווערדע מיר, כ'קען כאפען וויפיעל דו
וויילסט... איינע האסטו דאך!

ער האט זיך אויסגעצויגען אויף דער ערד, פארקומ
אין א שפארע אין די ציגעל אריין און דערזעהן, ווי א וור-
בעל זיצט א צונויפגעקארטשעטער מיט אויפגעשטעלטע פער-
דערען פון שרעק.

— ווילסט א קוק מאן ווי ער זיצט דארט, דער אורח ?
 — האָט זיך שואַל'קע אויפגעשטעלט.
 — כ'האַב מורא פאַר דער מויטער... — האָט אַסתר'—
 קע געקוקט צושראַקען, — זי קען נאָך קומען צו חלום, ווי
 די באַבע האָט מיר דערצעהלט.
 שואַל'קע האָט זיך צולאָכט :
 — דו ביזט אַ אידענע ! — האָט ער א זאָג געמאַן
 מיט דערזעלבער מינע ווי זיין מאַטע פלעגט דאָס זאָגען צו
 דער מאַמען : — א מענש איז דאָס, וואָס ? ס'איז דאָך
 א פויגעל... —

* * *

אין מיטען שלאָף האָט שואַל'קע דערמיהלט, אַז אימער
 צער פיקט איהם אַזוי לייכט, ווי מיט א שנאָבעלע. טוט
 ער זיך א כאַפּ, זעהט ער אין דער פינסטער, ווי אַן אַפען אוי-
 געל מיט א רויטען פאסיקעל ארום, פינפעלמ צו איהם און
 פינפעלמ, ווי עס וואַלט זיך געמאַטערט וויינען...
 ער האָט זיך גלייך דערמאַנט אַן אַסתר'קעס רייד, אַז
 דאָס איז איהם דער פויגעל געקומען צו חלום און אַ צושראַ-
 קענער האָט ער שוין געוואַלט געמען שרייען : מאַמע... נאָר
 ארום דעם אויגעל האָט זיך גענומען לייכטען און ער זעהט
 שוין אַ גאַנצע פויגעלע, וואָס קוקט אַזוי פריינדליך אויף
 איהם. און עפעס דוכט איהם, אַז ער קען גאָר די פויגעלע.
 „דאָס איז דאָך גאָר אַסתר'קע“, וואונדערט ער זיך, „אויף
 מיין וואָרט, אַסתר'קע, נאָר עפעס מאַדנע, ווי זי קוקט אויס,
 אַן אַמת'ער וורובעל — מיט פעדערלאַך, מיט אַ שענהינגען
 וויידעלע, מיט פאַרפּוצטע פליגעלאַך, אַ מיילכעלע ווי אַ
 שנאָבעלע...“

געהט איהם אַפּ פון האַרצען, קען ער זיך שוין ניט
איינהאַלמען און לאַכט זיך פאַנאַנדער :

— אַסתר'קע, וואָס האָסטו זיך עפעס פאַרשטעלט פאַר
א פויגעלע ?

— וואָס פאַרשטעלט ? — סוויטשערט עפעס אזוי
מאָדנע אַסתר'קע און רייכט אָן איהם מיט ליעכשאַפּט דעם
שנאַבעלע, — דו ביזט דאָך אויך אַ פויגעלע...

— איך ?

— יע !

— ערשט ער גיט אַ קוק, מיט אָן אַמת, ער איז אויך אַ
וורובעל, אָן אַמת'ער „ער“. ער וויל אויסשמרעקען אַ האַנט,
אַ מאַפּ מאָן צי ער האָט אַ דזשוב אויפ'ן קאָפּ — וואָס פאַר
אַ הענטעל, ער האָט גאָר אַ פליגעלע.

— נו, כ'האַב אַ ליגען געזאָגט ? — פּרעגט זיך
אַסתר'קע.

— אויף מיין וואָרט אָן אַמת — דערקענט שוין ניט
שואַל'קע זיין קול, גאָר ווי אַ פויגעלע וואָלט געסוויטשערט.
— קענען מיר פליהען אויך ?
— אַודאי !

און שואַל'קע דערפיהלט זיך אזוי גרינג און לופטיג,
ווי ער וואָלט גאָר קיין בייכעל ניט געהאַט, גאָר אין גאַנצען
באַשטעהט ער פון די פליגעלען :

— לאַמיר פליהען !

— לאַמיר.

שואַל'קע גיט זיך אַ תּוּיב : „אויף מיין וואָרט עס
פליהט זיך“, וואונדערט ער זיך נאָך אַלץ אַביסעל.
אַסתר'קע פליהט איהם גאָר. זיי צירקלען אַרום די

שמוב און שואל'קע האט אזא געמיהל, אז ער קען זיך אראפ-
לאזען אויפ'ן הענגלאמפ, אויפ'ן געזימס פון דער שאפע
ספרים, וואו ער וויל גאר.

— וואס וועלען מיר דא פליהען? — ווענדט זיך
שוין שואל'קע, — מיר קענען גאר טאטע-מאמע אויפוועקען.
לאמיר גאר ארויספליהען אין דרויסען.

— לאמיר.

— דורך וואנען?

— דורך וואנען איך בין געקומען, דורכ'ן צובראכענעם
שויב.

— וואוהין זאלען מיר פליהען, צו אונז אין סאד, אדער
צו דער מוחמען אויפ'ן פלאץ?

— וואו דו ווילסט.

— לאמיר גאר פליהען ווייט, ווייט.

— לאמיר פליהען.

שואל'קע האט זיך א הויב געטאן אין הימעל, זיך צו-
פלויען אין א קארטאזד, איבערגעפלויען די שינדעל-דעכער
פון זייער שמעדתעל, דעם שפיץ קלויסטער, און זיך אוועק-
געטראגען אין פעלד אריין. שואל'קע קוקט ארונטער, זעהט
ווי זייער פייכעל שנירעלט זיך אונטען, ווי די געקרייזעלטע
קעפ פון די בוימער שווינדלען.

א מחנה מויבען, ווי א קאלירטער וואלקענדעל, האט
זיך באוויזען אין הימעל, שואל'קע האט זיך פארואלט פאר-
מעסטען זיך מיט זיי אין געשווינדקייט, איז ער ווי א גע-

ווארפען שטיינדעל מיט אימפעט דורכגעפלויענע דורך די
טויבען און מיט גאזע א פרעג געטאן אסתר'קען :
— ווער איז פלינקער ?

אסתר'קע האט איהם אבער ניט געענטפערט, נאך פאר-
צווייפעלט א געשריי געטאן. און באלד האט שואל'קע
דערזעהן ווי א יאסטרעב שרויפט זיך אין הימעל, ווי ער זאל
אויסקלייבען אויף וועמען זאל ער זיך א לאז טאן, צי אויף זיי,
צי אויף די טויבען.

— געשווינדער, אסתר'קע ! — שרייט ער מיט אלע
כחות, — פליה ! ער פליהט אויף אונז...

אסתר'קע ענטפערט ניט, נאך זיי טראגען זיך ארויף-
ארעפ, אראפ-ארויף, פארנעהמען זיך רעכטס און ווארפען
זיך לינקס און דער יאסטרעב אלץ נאך זיי און נאך זיי.
שואל'קע קוקט, ווי ווייט דאס אויג כאפט, אלץ א
פרייער הימעל און א פלאכע ערד, נאך אויפ'ן האריוואנט טונ-
קעלט עפעס...

— פליה, פליה ! — שרייט ער אלץ צו אסתר'קען.
אסתר'קע ענטפערט איהם ניט. נאך ער פיהלט אין
וואס פאר אן אנגסט זי פליהט...

— פליה, פליה !... — מונטערט ער זי אלץ אויף, —
נאך א וויילע און מיר זיינען אין וואלד.

דער יאסטרעב איז אָנגעפלויענע ווי א ווינט, האבען
זיי זיך א ווארף געטאן אן א זייט, ער נאך זיי, זיי ווידער
צוריק. אזוי האבען זיי זיך ארומגעדרעהט, ביז זיי זיינען
אריין אין וואלד און זיך פארשלאגען אונטער צווייגען, וואו
דער יאסטרעב האט שוין ניט געקענט צוקומען.

— אסתר'קע ! ניטא וואס מעהר מורא צו האבען —

האט שואל'קע געקוקט ווי אסתר'קע האט זיך צו איהם צו-
געטוליעט.

— כ'בין מיעד און כ'וויל עמען — האט זיך אסתר'קע
געקלאגט.

— מיר'ן זיך אראפלאזען אויף דער ערד, וועלען מיר
קריגען עמען אויך — האט שואל'קע פארזיכערט.
— לאמיר.

— גערעדט-געטאן. שואל'קע מיט אסתר'קען שפרינג-
גען אונטער און פיקען — זוכען מיט די שנאכעלעך — נין,
גארנישט ניטא, נאר הוילער מאך ארום און צוקראכענע
שוואמען.

— איך חלש עמען... — צעוויינט זיך פלוצלונג
אסתר'קע.

— מיר'ן מוזען פליהען אהיים — פארטראכט זיך
שואל'קע.

— ווייט אהיים? — פרעגט זיך נאך אסתר'קע.
— כ'ווייט ניט. כ'וועל פרעגען ביי „א זעגער“, וועט
ער מיר זאגען.

שואל'קע האט אפגעזוכט א גריל.

— וואו איז מיין היים? — פרעגט ער.

— ווער ביזטו? — פרעגט דער גריל און קוקט איהם
אן מיט די גרינע אויגען.

— איך בין שואל'קע.

— אה, שואל'קע דער „פיסעל רייסער“, כ'וועל דיר
ניט זאגען.

שואל'קע גיט זיך א ווארף א פיק טאן, אבער דער גריל

שפרינגט אפ און גרילצט פון לאכען: שואל'קע דער פיסעל
רייסער וועט דא אויסגעהן פון הונגער.

— כ'שמאָרב עסען — וויינט אסת'ר'קע.

— כ'וועל מעהר ניט רייסען, זאָג — רופט שואל'קע.

— שווערסט זיך? — הערט אויף דער גריל צו לאַ-

כען.

— כ'שווער זיך.

— פליה ארויס פון וואַלד, פאַרנעם זיך רעכטס, דער-

נאָך לינקס, וועסטו זיין ביי זיך אין אין סאָד.

— אן אמת?

— געוויס!

— אבי איך האָב געמיינט, ווי ווייט מיר זיינען.

— דאָס האָט דער יאסטרעב אייך געטריבען אין קאָ-

רפּאָד — האָט אָפגעגרילצט דער „זענער“.

— זיי געזונד!

— האַלם וואַרט!

שואל'קע קוקט זיך אַרום, מאַקע, אַם איז דער סאָד!

אַם זיינען נאָך די אויפגעשמעלמע ציגעל און די שטיקלאך

חלה ארום.

לאַמיר זיך מאַקע אַראָפּלאַזען אין סאָד — שלאַנט

פאַר שואל'קע.

— לאַמיר.

— איך חלש עסען... — קוקט אסת'ר'קע מיט גייע-

ריגע אויגעלאך אויף די צושאַמענע ברעקלעך. — ווי מיינ-

סטו, קען איך עסען די חלה?

— קענסט עסען, ריינע חלה, אויף מיין וואַרט, כ'האַב

אליין צושטמען, פארזיכערט שואל'קע, — און וואס ארם
אונז, מיר זיינען דאך סיי ווי פויגעלאך.

און זיי שפרינגען איבער די ציגעל און פיקען מיט די
שנעכעלאך, און פלוצלונג — באץ! דער אויבערשטער צי-
געל איז צוגעפאלען.

א וועהמאגליכער פישמש האט דורכגעשנימען די
לופט. שואל'קע זיצט אויף די ציגעל מיט אויפגעשטעלטע
פעדערען פון שרעק און אסת'קע ליגט א צוגעקלעממע
און איין אויג פינמעלט ביי איהר און פינמעלט, ווי ס'וואלט
זיך געמאמעט וויינען...

פון שרעק האט זיך שואל'קע אויפגעכאפט.

בני-האליע יודישע פובליאסטען
אין פרעסע ארבייטן

א מאמע.

אין זונען-שיין באדן זיך דאס שמעטמל אין טאל.
ארוםגערדינגעלם מיט בערג, זיינען די שפיצען באוואקסען מיט
וואלד, די משופע'דיגע זייטען אויסגעפוצט אין תבואה-פעל-
דער און לאנקעס.

אונטען, צופוסענס שפיעלם און פיעסשצעט זיך דער
טייך ארום ווי א צוגעלאזען קינד.

פאר יום טוב איז יוסף פריי פון חדר. ווי שמענדיג,
האט ער קיינעם אין שטוב גיט דערצעהלם און איז זיך אוועק
אין סאמע-וואלד קלייבען בעמקעס (שוועמלעך).
ער ווייס, ער האט זיך שוין פארשפעטיגט. די מא-
מע קוקט שוין די אויגען אויס. אבער ער האט נאך א סך
צו טאן: ער מוז נאך אנקלייבען שווארצע יאגעדעס פון
וועלכע ער אליין נאר ווייס „אנערטעל“; ער מוז נאך ארויפ-
קלעמערען א קוק טאן צו זיין נעסט פון וועווערקעס —
זעקס קליינינקע, געלינקע זיינען זיי דארטען; ער האפט
נאך צו געפינען אויך האזענע ניסלעך אונטען אין נאמען
וואלד.

צווישען די אלשענע און ניסען-כוימלאך, איינגע-
פלאנמערט אין ווילדע האפען און קראפיווע, דארפען שוין
זיין צייטיגע ווינטערדיגע מאלינעס, קלערט ער „כ'וועל
זיי אויך אנקלייבען. אפשר וועל איך קענען זיך פארענטי-
גן.

פערען פאר דער מאמען — זעה, וואס כ'האב אנגעבראכט :
בעטקעס, שווארצע יאגעדעס, האזענע ניסלעך און אפשר
נאך ווינטערדיגע-מאלינעס אויך..."

און ווייטער טראכט ער, אז מען וועט זיך נאך דאר-
כען אויף גיך א באד טאן אויך, אז די מאמע זאל ניט ווי-
מען... ווייל פארנאכט איז דאס וואסער ווארים — מחיה-
דיג! א זון אין „קעסעל-גרוב", וואו פון פאר'כישופ'טען
זומפ אין וואלד, פון אונטער'ן תהום קומט ארויס דער "ווא-
סער מענש" און שלעפט אראב צום גרונד אזעלכע קליינע
אינגלעך ווי ער און וואו זיי ווארפען אריין אלע יאהר א
קאץ פאר א כפרה...

אבער הלואי טרעפט ער נאר דעם בעל-עגלה'ס זוהן
מיט דער פאר פערד, איין פערד וועט ער איהם שוין געבען
צום אויסבאדען. דעם בעל עגלה'ס זוהן ווייס, אז ער קען-
אויב ניט, וועט ער זיך ווידער אנטשעפען אן וויידעל, א
דאגה איהם — אבי אריבערשווימען די „קעסעל-גרוב" און
אויפ'ן צווייטען ברעג איז א מהיה זיך צו קייקלען נאקעטער-
הייד איבער'ן-לאנקע!

דער פארנאכט קומט אן און ער איילט זיך. פון א פא-
ליאנע זעהט ער, די זון האט זיך ווי א רויטער סייך צושוואר-
מען איבער'ן הימעל, איין זייט איז באדעקט מיט געדיכטע
וואלקענס און ס'ווערט טונקעלער. איצט וועט שוין ביי
איהם לאנג ניט דויערען. די פאדעשוועלעך זיינען ביי איהם
גליטשיג פון די פעכינע נאדלען, ער געהט און גליטשט זיך
— ער גיט זיך א זעץ-צו, א גליטש. און אט איז ער אין
נאמען-וואלד.

ס'ארט מאלינעס! ער האט זיך גארניט געריכט —

גרויסע און אנגעשאמען! זיי זיינען אזש שווארץ פון אג-
געאסמענעם זאפט. די שמעכיגע שמעקעלאך בויגען זיך
ארומער.

ער ווארפט זיך אין די צונויפגעפלאנמערטע האפען,
ברעכט איבער און טאפטשעט איין די בריהענדיגע, קראפיווע,
א"א, ער וועט זיי אנקלייבען א סך...

פלוצלונג איז עפעס פארביי איהם דורכגעפלויען און
זיך אוועקגעשמעלט אנטקעגען אויף אן אויסגעפוימטען פיען.
ער האט זיך אינגאנצען אנגעצונדען און פארהאלטען דעם
אמעם. ער זעהט א וואסער-פויגעל שפרינגט פארזיכטיג
ארום און פלאמערט מיט'ן צושמרייפטען וויידעלע.

„כ'קען זיך שווערען, מ'איז א נעסט... — גיט איהם
א קלאפ אין הערצעל. „כ'וועל האבען מיט וואס זיך גרויס
צו האלטען אין חדר: א נעסט פון וועווערקעס האב איך
שוין, איצט — פון וואסער-פויגעלעך.“

ער האט זיך פארטאיעט: „זאל איך נאר זעהן, וואו
זי שפרינגט אריין, וועלען זיי שוין זיין מיינע...!“

נאר דאס פייגעלע האט איהם דערשפירט, און קרום
פון דער זייט אויף איהם א קוק געטאן, אפגעפלויען א שמי-
קעל און זיך געשמעלט אויף א צווייטען בוים, באהאלטענ-
דיג זיך אונטער צווייגען, ווי דארטען וואלט געווען דער
נעסט.

„ניין, וועסט מיך ניט אפנארען. כ'וועל אזוי לאנג
ווארטען, ביז דו וועסט מווען אריינפליהען“, טראכט ער.
א צווייטע איז באלד צונגעפלויען און זיך אפגעשמעלט
אויפ'ן זעלבען פיען. די ערשטע האט פארצווייפעלט א
סויסטשער געטאן, ווי אנוואגענדיג, אז דא ליערט א שונא.

זיי האבען זיך געדרעהט און ארומגעפלויעגען. ער איז די באנצע צייט געלעגען צונויפגעקארטשעט אין די קוסטעס און געמשאטעוועט. ס'איז איהם מיט אפאל היים געוואָרן רען... ער זעהט איין פויגעל האָט זיך שטיל אריינגע'גנב' עט, און גאר עפעס אונטער אַ וואַרצעל.

„אַט גאַר, אַבי איך האָב געמיינט אין פיען“..

ווי די צווייטע איז אריין, האָט ער שוין גאר ניט באַ מערקט, גאר ער האָט פארשטאנען, אז זי איז אינוועניג. שטילינקערהייט האָט ער זיך גענומען שאַרען צום געסט. מיט האַרצקלאַפּעניש האָט ער אַריינגערוקט די האַנט אונטער'ן פיען... א געשריי געטאָן און באַלד ארויסגעכאפט די האַנט צוריק. פון וועהטאָג האָט ער אַנגעהויבען שפּרינגען אויף איין פיסעל און בלאַזען אויפ'ן צובלוטיגמען פינגער. אַ שטיק הויט האָט זי איהם אויסגעפיקט מיט'ן שאַרפע, דינעם שנאָבעל. און מיט אַ סאַל — באַץ! און די ביידע פויגעלען זיינען פאַר זיינע אויגען אַרויסגעפלויעגען, און פאַר פאַלען!

ער קוקט זיך אַרום — שטאַק פּינסטער, און ער איז אייניגקער אַליין, ביי נאַכט אין וואַלד. ער צאַפעלט זיך פון שרעק. ער ווייס: וועלף נישטערען ביי נאַכט, און ער געץ אין מימען וואַלד — דער פאַר'כישופ'מער זומפ מיט'ן וואַסער-מענש, מיט זיינע שרעקען, וואָס פאַרנאַרט אַלעמען און פון וואַנען קיינער קעהרט זיך ניט אום. און דער וואַלד איז שטיל — דער וואַלד שווייגט.

פלוצלונג האָט אַ בייזער פּיף זיך דורכגעטראָגען דורכ'ן וואַלד. די בוימער האַבען צוצאַרנטע אַנגעהויבען הודושען, ווי אַ בייזע האַנט וואַלט זיי געשוּיבערט די צוואַוואַקסענע

קעפ. א שלאקס-רעגען האט א גאס געטאן און מיט גע-
רויש אנגעהויבען פויקען איבער די בלעטער.
פון שרעק לאזט ער זיך לויפען פון וואלד צווישן, נאך
די פינטמערניש באגעגענט איהם פון אלע זייטען און ער
ווייס ניט, וואוהין צו לויפען. ער פלאנצערט זיך אין די
ווילדע האפען, ווי משונה'דיגע לאפעס ציהען זיך נאך איהם
די צווייטע ארצונגענדע ווארצלען. ער פאלט איבער זיי, הויבט
זיך אויף און פאלט וויעדער, ער בריהט זיך אן די שטעכעדיגע
קראפיווע. קאלטע שטראמען וואסער געצען איהם דורך
און רינגען איהם איבער'ן לייב. ער פארזשמורעט די אוי-
גען פון די בלענדענדע בליצען, קנוילען-ווייז פליקען זיי דעם
הימעל; דוכט איהם, אט געבען איהם פארטויבען די דר-
נערען, שפאלטען זיך בוימער און וועלען איהם אין פיצלאך
צוהאקען... ער וויל זיך צוטוליען צו א בוים, נאך
ס'טרייסעלט איהם עפעס אין גאנצען. פייערדיגע קוילען
דרעהען זיך איהם פאר די אויגען. איהם דוכט, אז ער
הויבט אן זינקען — פארזינקען אין פאר'כישופ'טען זומפ
און ער צאפעלט אין גאנצען, שטרעקט אויס די הענטלאך
און מיט די לעצטע כחות רופט ער:

— מאמע, מאמעלע מיינע!

ווי דורכ'ן חלום הערט ער דער מאמע'ס קול. ער
פיהלט נאך, ווי זי נעמט איהם אויף די הענט. ער קלא-
מערט צו איהם גאסען האלז. און זי טראגט איהם אין
מיטען שטורם, טוליעט איהם צו זיך און רעדט שמיל: אויס-
געמאטערט קינד מיינס, אינגעלע מיינער...

נאכדעם איז דער וואסער-מענש פון זומפ

געקומען און האָט איהם געמוטשעט און ערגעץ וואו געשלעפט. ער האָט זיך געווארפען, געצאָפּעלט און גע-וועהרט, אָבער צווישען די משונה'דיגע מענשען, וואָס פלע-גען מיט מאַדנע הויזות אַרומשפּרינגען אַרום איהם, האָט ער זיין מאַמען ניט געזעהן, אַליין איז ער געווען, און דער וואָס סער-מענש, איז ווידער געקומען, האָט איהם אַ כאַפּ געמאַן, צוגעשטיקט און זיך גענומען מיט איהם אַרונטערלאָזען טיעף-טיעף אין פאַר'כישופ'מען זומפ...

פּלוצלונג פיהלט ער, ווי די מאַמע רייסט איהם אַרויס און ער שווימט, שווימט אַרויס פון אַפּגרונד, און ס'ווערט איהם אַזוי גוט, לייכט — ער עפענט די אויגען און פאַר-וואונדערט זיך, ער ליגט גאַר אין דער מאַמע'ס בעט און עפעס אַזוי שמיל איז אין שטוב. נאַכט. דער לאַמפּ מיט דער טונקעלער שיין ברענט אויפ'ן טיש. אַ סך רפואה-פלעשלאַך שמעהען אַנגעשמעלט נעבען דער בעט אויף אַ שטול. איינס געפעלט איהם, אַ שמאַלענקע, אַ רויטינקע. ער גיט באַלד אַ קלער: מען וועט קענען מיט איהר אַרויפ-שעפען גרונט-וואַסער. ער קוקט זיך אַרום און פאַרוואונ-דערט זיך גאַך מעהר. די מאַמע טוט עפעס גאַר ניט אין שטוב, גאַר זיצט עפעס איינע אַליין ביים טיש, דעם פנים באַהאַלטען אין די הענט און ער קען ניט וויסען צי זי שלאָפט, אָדער זי טראַכט, גאַר דעם אַפענעם „זיידענ'ס תהילים" מיט'ן לעדערנעם רוקען דערזעהט ער אונטער איה-רע עלענבויענעס און ער קלערט: וואָס זיצט עפעס די מאַ-מע אַזוי? און ער רופט זי:

— מאַמע!

ער פאַרוואונדערט זיך, ווי פאַרענדערט זיין קול איז,

און איהם דוכט, אז די מאמע האט איהם ניט דערהערט ;
 מעהר ניט איהרע עלענכויגענס האבען עפעס א צימער גע-
 מאן און ער רופט נאך אמאל :
 — מאמע !

ער קען ניט פארשמעהן, וואס די מאמע האט זיך אזוי
 צומישט אויפגעהויבען און פאלט צו מיט א געוויין צו איהם.
 אבער פון איהרע פרעהרען ווערט איהם אזוי גוט און ליעב-
 ליך אויפ'ן הארצען. זי קוקט איהם אין די אויגען, ווי זי
 וואלט זיך ניט געגלויבט, און פון איהר בליק צאפעלט פריי-
 דיג זיין גשמה. אבער איהרע אויגען קוקען איהם מאדנע
 אויס, אזעלכע רוימע, אנגעצונדענע. ער קוקט און וואונ-
 דערט זיך : פון וואנען זיינען ביי דער מאמען אזעלכע אוי-
 גען געווארען מיט אמאל ? נאר ער פיהלט, אז ס'טויג
 עפעס ניט צו פרעגען און ער קוקט איהר שמום אן.
 זי גלעט איהם צארט דעם שמערען און רעדט שמיל :
 — אויסגעמוטשעט קינד מיינס, אינגעלע מיינער...

א געשלעגן.

ביי די אינגלעך איז אַנגעגאנגען א מלחמה.
נאָך מיט די חומשים אונטער די ארעמס האַבען די
קלענערע כתות פארנאכט גלייך נאכ'ן חדר, געשפיעלט זיך
אין „בארג סיני.“
דער „בארג סיני“ — אַ לאַנגער, פלאַטשיגער שטיין,
האַלב אַ פאַרגראַבענער אין מיט'ן נים ברוקירטען, זאַמדיגען
שוהל-הויף, איז פון די אינגלאַך פאַרנומען און אַפגעליידיגט
געווארען:

— מיין באַרג סיני!

— אַראַפ! מיין באַרג סיני!

אין איין פלאַנטער האַבען זיי זיך, ווי וורובליעס גע-
וואַלגערט אין שטויביגען זאַמד, געשטופט זיך און געדראַ-
פּעט זיך אויפ'ן שטיין:

— איך בין משה רבינו!

— ניין, איך שמעה שוין, איך בין משה רבינו!

דער פאַרנאכט איז געווען אַ זומערדיגער, אַ גאַלדענער.
זומער-רוים איז ערגעץ ווייט הינמער'ן דאָך פון דער הוי-
כער שוהל מיט אַ ראַנד די זון פאַרגאַנגען. איבער די אינג-
לאַך'ס קעפּ איז דער דינער טרוקענער שטויב צוזאַמען מיט'ן
געטומעל געהאַנגען ווי אונבאוועגליך אין דער לופט. דאָ
און דארטען האַבען וואַלקענדלאַך קאַמאַרעס ריטמיש גע-
וויגט זיך צווישען הימעל און ערד. זשוקעס האַבען נאכאַ-

נאנד אין מיטען פליהען בלינד זיך אנגעקלאפט אן די אלמע
ווענט פון שוהל, פלעגען אומגעריכט אַרונטערפאלען און ניט
באווייזען צוזאמענצונעהמען די אונטערשמע דורכזיכטיגע
פליגעלאך.

ווי פון העלער הויט פלעגען שוואלבען פלינק אַרויס-
פליהען פון אונטער די שינדעל דעכער פון די בתי מדרשים
פון אונטער דעם הויכען שוהל-דאך און זיך צופליהען מיט
א צארטער סוויטשעריי, אַרונטערפאלען, ווי געוואַרפענע
שטיינדלאך, צו דער סאַמער ערד און באַלד פייל פון בויגען
זיך הויבען אין הימעל.

פאַררייסט וואו א אינגעל דעם קאַפ און דערזעט א
פלעדער-מויז פלאַטערט אין דער לופט, ווי אַן אַפגעקלאַפט
בלעמעל פון ווינט, און, דוכט זיך, ווייס אליין ניט וואו צו
פליהען, פלעגט ער זיך צושרייען:

— א ווייסע זאך אַהער! ניכער, א ווייסע זאך, וועט

עס זי צוציהען!

די עברי-אינגלאך האַבען זיך געשפיעלט אין קנעס-
לאך אַדער גאַר געטשאַטעוועט דעם הימעל און האַבען זיי
נאַר דערזעהן אַ מחנה פויגלען ציהענדיג איבער'ן הימעל אויף
נאַכט-לענער, פלעגען זיי זיך צווינגען אין כאַר:

. . . סקאַרעי, סקאַרעי, די שקיבעלע ברענט.

וואַרף אַראַפ אַ ביישעלע בעלד...

אַלץ האַט גערוישט, געזשומעט, ווי אַן אַנגעצויגענע
סטרונע וואַלט די גאַנצע צייט וויברירט אין דער לופט. נאַר
די פאַרהאַרעוועטע אידען פון דער שמעלעל האַבען גע-
איילט דורכ'ן שוהל-הויף צו מערב אין די בתי מדרשים אַריין,
געווישט זיך דעם שווייס פון די פניסער און קיין אַכט ניט

געלייגט אויפ'ן קינדישען טומעל. איבער זיי האט זיך דער הימעל מיט פונקעלע פאמען באצויגען, ווי קנייטשען וואל-מען זיך אויסגעלייגט און איהם צוגעגעבען א פארטרעכטען פארנאכטיגען אויסזעהן.

ביים „בארג סיני“ האט אין מימען טומעל א שניידג, קוויטשיג קול'כעל זיך שיעור צואווייגט :

— אוי, אוי, אוי... דער הויז מיינער! מיין הויז!
„בויטע“, וואס שלעפטו זיך? ! דו צורייסט מיר דעם הויז, צורייסטו!...

צאלקעלע „בויטע“, אן אפגעפאשעט, אָנגעבלאָזען אינ-געל, ווי א פענכער, האט זיך איינגעקרעמפט אין יאנקע-לע'ס פיסעל, זיך איינגעשפארט אין שטיין און מיט'ן גאנ-צען כח איהם געשלעפט אַרונטער פון „בארג סיני“.

— „בויטע“ לאז אפ בעסער... — האט דער קול'-כעל געסטרעשעט.

— ניין „פרעגעלע“ איך ניט אפלאזען, דו רופסט זיך איבער...

יענקעלע „פרעגעלע“, אן אויסגעצויגענער אויפן ביי-כעל האט מיט איין האנט געהאלטען אין דער הויך דעם חומש און מיט דער צווייטער זיך געדראפעט אן שטיין; גע-שריען, אז מען צורייסט איהם דעם הויז, דערפיהלט, אז אט-אט שלעפט מען איהם אַרונטער — האט ער זיך פרו-בירט אַנכאַפען מיט דער צווייטער האנט, זיך פאַרגעסען און אַרויסגעלאָזט דעם חומש.

— דער חומש! דער חומש פאלט! — האט יענקע-לע „פרעגעלע“ מיט פחד אויסגעשריען, און גלייך דערזעהן,

ווי דער חומש האט צועפענט די מאוולען, ווי א פויגעל די פליגלען, זיך איבערגעקוליעט איבער'ן שמיין און א צועפענ-
מער ארונטערגעפאלען אין זאמד.

— „בויםע" לאז אפ! היט זיך טרעט ניט! הא-
בען אנגעהויבען שרייען די אינגלעך און אין איין קנויל זיך א
ווארף געמאן אויפהויבען דעם חומש.

— כ'האב דער ערשמער אויפגעהויבען, מיר קומט
א קוש טאן, — האט א אינגעל פארשאפעט ארויסגערעדט.

— וואו קושסטו וואו? דאס ארט וואס איז געפאלען
דארף מען א קוש טאן, — האט זיך אריינגעמישט א אינגעל
מיט שמעכעדיגע אויגלאך און מיט זומער שפרינקלאך.

— אוועק, דו „געלער רמאי" — ווייסט אליין ניט,
„פרעגעלע" דארף א קוש טאן — האט א מורעוואמער אינ-
געל ניט געהערט, וואס מען רעדט און זיך אריינגעמישט,
— „פרעגעלע" האט דאך דעם חומש ארונטערגעווארפען...

— „בויםע" אויך, האבען אנדערע זיך אנגעכאפט, —
ביידע זיינען שולדיג, ביידע דארפען א קוש טאן, האבען די
אינגלאך גע'פסקנ'ט.

„יענקעלע" „פרעגעלע" האט זיך איצט, אהן דעם
חומש, געהאלטען פעסטער אן שמיין, און שניידיג געקווי-
משעט.

— „בויםע" „בויםרוק", די עברה אויף דיין קאפ,
לאז אפ!

צאלקעלע „בויםע" האט אבער מיט אן אנגע-
גאסען רוימיג פנים עקשנות'דיג און תסעוואטע ווי אן עק-
מל, נאך אלץ איהם ניט אפגעלאזען.

— בוימע לאז אפ! — האבען די איבעריגע זיך צו איהם א וואָרף געמאַן, — מיר'ן דיר די זיימען צוקיילען... יענקעלע „פרעגעלע" האָט זיך דערפיהלמ פריי, האָט ער זיך היציג אַ רים געמאַן פון שטיין, פארלאָרען די הימעל, אַרויפגעלאָפּען אויף צאלקעלע „בוימע", זיך אַנגעציעלמ מימ די שוואַרצע אויגלאַך און אַנגעהויבען זיך קלאַפּען אין האַר-צען און שווערען, ווי אַ גרויסער:

— ווי איך בין א איד, כ'וועל דיר צוממיתען...

— טו אַ קוש דעם חומש, — האָט איהם אַ אינגעל צוגעטראָגען זיין חומש.

— אַ קונץ ווייזט ער! פאַר אַ פּוס שלעפּט ער זיך גאַר, דער „בוימע", — האָט זיך יענקעלע געקאַכט — דעם חומש צוליעב איהם אַראָפּגעוואָרפּען.

צאלקעלע איז גאָך רוימער געוואָרען, געפיהלמ, אַז די אינגלאַך זיינען ניט אויף זיין צד, האָט ער זיך אַנגעדור-דעלט און אַ בורטשע געמאַן:

— וואָס רופּסטו זיך איבער, וואָס?

— אַט רוף איך דיר טאַקע איבער, — האָט יענקעלע

געפיהלמ זיך פאַר'ן גערעכמען:

— בוימע!

— פרעגעלע!

— וואָס רופּסטו זיך איבער, וואָס? — האָט יענ-

קעלע זיך אַנגעצונדען און אַנגעהויבען די סדרה אויף דאָס ניי, — מיינסט כ'וועל דיר שווייגען....

— מיינסט, כ'האַב מורא פאַר דיר? — איז

איהם געהנמער אין די אויגען געקראַכען יענקעלע, געפיהלמ אַז די אינגלעך קוועלען אַן פון איהם, און זיך גאָך מעהר גע-

היצט. — מיינסט כ'האב מורא פאר דיר, ווייל דו ביזט מיט
 א קאפ העכער, כ'געה מיט דיר „איינס אויף איינס.“
 ביי די אינגלאך האבען זיך די אויגלאך צופינקעלט :
 — איינס אויף איינס, — האט זיך ביי א סך ארוי-
 געכאפט, — „פרעגעלע“ איז גערעכט... מאך א קארצהאד.
 די אינגלאך האבען געמאכט א קארצהאד.
 — נו, גיב זיך נאר א טשעפע, — האט יענקעלע פרע-
 געלע העלדיש זיך געשמעלט מיט א זייט און מיט די לוי-
 פיגע אויגלאך נאכגעקוקט צאלקעלע „בוימע.“
 — דערלאנג דו זיך פריהער א טשעפע! ... — האט
 פאוואליע געדורעהט מיט'ן צינגעל צאלקעלע „בוימע.“
 — „פרעגעלע“ הויב אן! — האבען אונטערנעמי-
 טערט די אומגעדולדיגע.
 — מיט זיך ניט. ס'איז איינס אויף איינס... — הא-
 בען זיך איינגעשמעלט אנדערע.
 — כ'האב דיר שוין אנגעריהרט... — האט יענ-
 קעלע זיך צוגעריהרט מיט א פינגער צו צאלקעלע'ס רעקעל.
 צאלקעלע איז שוין איצט געווען רויט ווי א בוראק,
 פאוואליע א דרעה געטאן מיט'ן קאפ און עקשנות'דיג גע-
 זאגט :
 — דאס איז ניט אנגעריהרט...
 — דאס איז יע אנגעריהרט, יע אנגעריהרט! — הא-
 בען אויפגעהויבען א געשריי די אינגלאך.
 צאלקעלע „בוימע“ האט אלץ געשאקעלט מיט'ן קאפ
 און זיך געהאלטען ביי זיינס :
 — דאס איז ניט אנגעריהרט.

— גיב איהם א שטארקערען משעפע! — האָבען
אויפגעהעצט יענקעלע'ן די איבעריגע אינגלאַך.

— כ'ווייס אליין... — האָט זיך שוין יענקעלע גע-
פיהלט גאר תקיף און אַביסעל שטארקער זיך צוגעריהרט
מיט'ן פינגער.

— אַנגעריהרט, אַנגעריהרט, מיר זיינען עדות! —
האָבען די אינגלאַך ווידער אויפגעהויבען א געשריי.

— נאָ דיר אָפּ, — האָט שוין צאלקעלע געזעהן, אז
ער קען ניט העלפען — און זיך מיט'ן זעלבען אופן פאָוואָ-
ליע זיך צוגעריהרט מיט'ן פינגער צו יענקעלע'ס רעקעל.
— וואָס שלאָגסטו זיך, וואָס? — האָט יענקעלע
מיט א געמאכטען געוויין זיך פלוצלונג א וואָרף געמאָן אויף
צאלקעלע'ן. ביידע האָבען זיך אַרומגעכאַפּט און זיך גע-
נומען קוליען אין זאָמד, ווי אין א ווייכער פּערינע, אויפ-
הויבענדיג א וואָלקען שטויב.

אַלע אינגלאַך האָבען זיך איבער זיי איבערגעבוויגען
און נייגיעריג גאַכגעפאַלגט, געצויגען דעם קאַראָהאַד לויט זיי
האָבען זיך געקייקעלט, האָבען אויפגעפאַסט און געוואָ-
רענט:

— אויפ'ן שטיין, אויפ'ן שטיין קייקעלט איהר זיך
אַרויף! אַן דער זייט, אַן דער זייט! ...

— מאַמעס מיינע, שקצים, וואָס הרג'עט איהר זיך?
— האָט זיך פלוצלונג דערהערט לאה דער שמש'טעס קול, —
אַ הויכע, פרוקענע אידענע, מיט בראַדעווקעס האָר אויפ'ן
פנים, פאַר וועלכער זיי האָבען מורא געהאַט און זיינען גע-
ווען זיכער, אז זי קען אַפּטאָן אַ כישוף.

— גולנים, וואס לאזט איהר אידישע קינדער זיך שלאג-
גען, ווארט איך וועל דערצעהלען אייערע טאטעס....
זי האט אנגעכאפט יענקעלע'ן מיט צאלקעלע'ן און זיי
אויפגעהויבען פון זאמד.

נאך צוהיצט פון געשלעג האבען זיי צום אנהויב גאר
ניט געזעהן ווער עס האט זיי אויפגעהויבען, און ביידע הא-
בען אויף אסאל ארויסגעפלאצט :

— א, ווער האט בעסער געגעבען? ...

באלד אבער האבען זיי זיך א רים געטאן און אפגעלאג-
פען צו די איבעריגע אינגלאך, וואס האבען זיך צוזעהט אי-
בער'ן שול הויף.

— די הימלען נאט אייך אייערע, — האט מען זיי
מיט א באזונדער פריינדשאפט אנמקענען געטראגען די הימ-
לען. — לאז, כ'וועל דיר אפפולען פון הינטען, — האבען
נאך אנדערע געהאלפען.

— פארגעסט נאך ניט, ביידע דעם חומש א קוש טאן
— האט דערמאנט דער אינגעל מיט די זומער שפרינקעלאך.
שמערענט האבען זיך אויסגעשאמען איבער'ן זאמדי-
גען הימלעל. א וויילע שפעטער האבען זיך די טאטעס
ארויסגעשאמען פון די בתי מדרשים, און די אינגלאך האבען
זיך געלאזט געהן אהיים.

